

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
9 У. 16087/16
Дана 31.01.2019. године
Б Е О Г Р А Д

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Стева Ђурановића, председника већа, Руже Урошевић и мр Весне Чогурић, чланова већа, са судским саветником Сандом Грујић, као записничарем, решавајући у управном спору по тужби тужилаца А.А. јавног извршитеља, Б.Б. јавног извршитеља и В.В. јавног извршитеља, сви именовани за подручје Вишег суда у Београду и Привредног суда у Београду, са седиштем у ..., Улица ... број ..., чији је пуномоћник Душан Гарашанин, адвокат из Београда, Улица Владете Ковачевића број 2а, поднетој против туженог органа Извршног одбора Коморе извршитеља Републике Србије, Београд, Улица Његошева број 73, ради поништаја одлуке број: 68/16-10 од 17.10.2016. године, у правној ствари инспекцијских мера, у нејавној седници већа, одржаној дана 31.01.2019. године, донео је

ПРЕСУДУ

I Тужба СЕ УВАЖАВА и ПОНИШТАВА одлука Извршног одбора Коморе извршитеља Републике Србије, број: 68/16-10 од 17.10.2016. године.

II ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужени Извршни одбор Коморе извршитеља Републике Србије, Београд, Улица Његошева број 73, да тужиоцима А.А., Б.Б. и В.В., сви из ..., Улица ... број ..., надокнади трошкове управног спора у износу од 33.390,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема писменог отправака пресуде, са законском затезном каматом почев од истека рока за добровољно извршење, па до коначне исплате.

III ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова управног спора.

Образложење

Оспореном одлуком одређено је да се јавни извршитељи А.А. из ..., Улица ... број ..., именован решењем Министарства правде број 740-08-.../2012-22 од ... године, за подручје Вишег суда у Београду и Привредног суда у Београду, затим Б.Б. Из ..., Улица ... број ..., именована решењем Министарства правде број 740-08-.../2012-22 од ... године, за подручје Вишег суда у Београду и Привредног суда у Београду и В.В.

Из ..., Улица ... број ..., именована решењем Министарства правде број 740-08-.../2013-22 од године, за подручје Вишег суда у Београду и Привредног суда у Београду, изузимају из даље равномерне расподеле предмета у смислу члана 393. Закона о извршењу и обезбеђењу ("Службени гласник РС", 106/2015), за 449 предлога за извршење на основу веродостојне исправе ради намирења новчаног потраживања насталог из комуналних услуга и сродних делатности, односно до поновног успостављања равномерног броја предмета у овој врсти потраживања, који се додељују јавним извршитељима од стране Коморе извршитеља, међу јавним извршитељима именованим за подручје Вишег суда у Београду и Привредног суда у Београду. Истом одлуком је наведено да је донета једногласно.

Тужбом поднетом Управном суду дана 18.11.2016. године, тужиоци оспоравају законитост побијане одлуке са свих законом дозвољених разлога. Указују да се одлука чији поништај траже позива на решења Министарства правде-Дисциплинске комисије за спровођење дисциплинског поступка против извршитеља, а којим решењима је утврђено да су тужиоци дисциплински одговорни јер су наводно извршили дисциплинску повреду из члана 350. став 6. тачка 1) Закона о извршењу и обезбеђењу услед наводног кршења одредби члана 252. закона којима је била прописана обавезна равномерна расподела предлога за извршење на основу веродостојне исправе у области комуналних и сродних делатности и којим решењима су им изречене дисциплинске мере-новчане казне и то сваком износ од по 350.000,00 динара. Истичу да је Извршни одбор Коморе и поред изречене дисциплинске мере коју је прописао законодавац одлучио да додатно санкционише тужиоце, те да је без икаквог правног основа и утемељења у законским и подзаконским прописима донео одлуку о њиховом изузимању из равномерне расподеле до поновног успостављања равнотеже у погледу броја комуналних предмета који се расподељују међу јавним извршитељима именованим за подручје Вишег суда и Београду и Привредног суда у Београду. Указују да је оспорена одлука ништава имајући у виду да је донета од стране органа који нема законско или било које друго овлашћење за доношење исте, да је процедура доношења одлуке потпуно неправилна и незаконита, да Извршни одбор Коморе Извршитеља приликом доношења спорне одлуке није био прописно састављен нити је имао кворум за рад и одлучивање о било ком питању, да се одлуком тужиоци санкционишу мером која није предвиђена као санкција која се изриче јавним извршитељима нити једним законом нити општим актом, да се тужиоци санкционишу за наводну повреду у погледу које је увелико наступила застарелост покретања и вођења било ког поступка, као и да се тужиоци два пута кажњавају за исту повреду у погледу које је већ вођен одговарајући поступак и донете одлуке. Са ових и других разлога који се односе на ближе описане повреде правила поступка у спроведеним дисциплинским поступцима, предлажу да суд тужбу уважи, поништи у целости одлуку туженог, те га обавезе да предмете у поступцима извршења на основу веродостојне исправе у области комуналних и сродних делатности расподели тако што ће тужиоцима припасти 449 предмета више него другим јавним извршитељима именованим за подручје Вишег суда и Београду и Привредног суда у Београду, а за које предмете су ускраћени доношењем побијане одлуке. Уколико Управни суд сматра да нема места одлучивању у спору пуне јурисдикције, предлажу да суд тужбу уважи, поништи оспорену одлуку и предмет врати туженом органу на поновно одлучивање. Трошкове су тражили и то за састав тужбе износ од 33.000,00 динара, обзиром да је адвокат заступао три странке, као и трошкове таксе на тужбу по одмерању суда, све са законском затезном каматом почев од дана доношења одлуке, па до

коначне исплате.

Тужени орган у детаљном одговору на тужбу оспорава тужбу и наводи да оно што је било предмет дисциплинског поступка пред за то надлежним органом није било предмет оцене од стране Извршног одбора, који је сагледавајући последице извршених дисциплинских повреда од стране троје јавних извршитеља, а овде тужилаца, чија одговорност је утврђена коначним решењем Дисциплинске комисије, а чијим незаконитим поступањем Комора није била у могућности да испуни своју обавезу утврђену одредбама члана 252. Закона о извршењу и обезбеђењу, важећег у време извршења дисциплинске повреде, односно члана 393. сада важећег Закона о извршењу и обезбеђењу, донео предметну Одлуку управо у циљу поштовања одредаба наведених законских чланова. Указује да се у конкретном случају није радило о санкционисању тј изрицању мере тужиоцима од стране туженог, већ о редовној процедури у оквиру поступка равномерне расподеле предмета, те да у том смислу не стоје њихови наводи да се два пута кажњавају за исту повреду. У погледу навода тужбе да је састав Извршног одбора приликом доношења предметне одлуке био неправилан, указују да је у складу са одредбама Закона о извршењу и обезбеђењу који је ступио на снагу 01.07.2016. године постојала обавеза Коморе да своје опште акте, пре свега Статут, усклади са одредбама новог закона, али да Министарство правде није дало сагласност на нови Статут, а што је услов за његово ступање на снагу, те да је ступање на снагу новог Статута било услов да се спроведе изборни поступак за нове органе Коморе, укључујући и Извршни одбор, за који је нови закон прописао само број чланова, а не и поступак и начин њиховог избора. Тек прописивањем изборне процедуре, што је предмет статута а не закона, стекли су се услови да се спроведе изборни поступак за Извршни одбор у саставу од девет чланова. На основу изнетог предлаже да суд тужбу одбије, као неосновану, као и да се обавезу тужиоци да му накнаде трошкове управног спора са законском затезном каматом почев од дана доношења одлуке.

Решавајући овај управни спор без одржавања усмене расправе, сагласно одредби члана 33. став 2. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“, бр. 111/09), будући да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања и испитујући законитост оспорене одлуке у границама захтева из тужбе, у складу са одредбом члана 41. став 1. истог закона, Управни суд је, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, нашао да је тужба основана.

Из разлога датих у образложењу оспорене одлуке и стања у списима ове правне ствари, произлази да је решењима Министарства правде – Дисциплинске комисије за спровођење дисциплинског поступка против извршитеља утврђено да су тужиоци дисциплински одговорни јер су извршили дисциплинску повреду из члана 350. став 1. тачка 6. у вези са чланом 349. Закона о извршењу и обезбеђењу, те да им је изречена дисциплинска мера – новчана казна у износу од 350.000,00 динара. Извршни одбор Коморе извршитеља донео је одлуку да се тужиоци изузму из даље равномерне расподеле за 449 тзв “комуналних предлога” налазећи да се на тај начин отклањају последице које је произвело њихово поступање, а које се, између осталог, огледа и у довођењу осталих јавних извршитеља са подручја Вишег суда и Београду и Привредног суда у Београду, у неравноправан положај у односу на тужиоце који су мимо Коморе

извршитеља поступали по предлозима за извршење у “комуналним предметима”.

Основано се, по оцени Управног суда, наводима тужбе указује да је оспореном одлуком повређен закон на штету тужилаца. Наиме, у конкретном случају Извршни одбор Коморе извршитеља Републике Србије донео је оспорену одлуку позивајући се у уводу на одредбу члана 28. Статута Коморе извршитеља, а у вези са чланом 518. Закона о извршењу и обезбеђењу (“Службени гласник РС”, бр.106/15). Међутим, из наведених одредби не произлази надлежност тог органа за доношење било какве одлуке о расподели предмета, односно обустави расподеле предмета било ком извршитељу. Такође ни Одлука о пријему и расподели предмета, на коју се тужени у уводу одлуке позива, не даје право Извршном одбору да донесе оспорену одлуку. Извршни одбор сходно члану 8. наведене одлуке врши надзор над применом те одлуке путем Надзорних комисија које су овлашћене да против сваког извршитеља који прекрши ову одлуку поднесу пријаву председнику Коморе извршитеља ради покретања дисциплинског поступка. Дакле, повреда ове одлуке подразумева дисциплински поступак и изрицање дисциплинских мера од стране надлежног органа – Дисциплинске комисије, а никако од стране Извршног одбора који нема право ни могућност да о овом питању одлучује.

Поред тога из записника са седнице Извршног одбора Коморе извршитеља се види да је одлуку донео Извршни одбор на седници на којој је било присутно три члана, а одредбом члана 518. став 1. Закона о извршењу и обезбеђењу је предвиђено да Извршни одбор Коморе има девет чланова. Сагласно одредби члана 30. став 1. Статута Коморе извршитеља Извршни одбор може да доноси одлуке ако седници присуствује више од половине његових чланова, док сагласно ставу 2. истог члана одлуке доноси већином гласова чланова присутних на седници. Из наведеног произлази да Статут Коморе извршитеља није усклађен са новим Законом о извршењу и обезбеђењу, будући да и даље у члану 28. прописује да Извршни одбор има пет чланова.

Са изнетих разлога, налазећи да је оспореним решењем повређен закон на штету тужилаца, Управни суд је донео одлуку као у ставу првом диспозитива пресуде на основу одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима, с тим да предмет није вратио туженом органу на поновно одлучивање, обзиром да је утврђено да тужени орган није овлашћен за одлучивање у овој правној ствари.

Разматрајући захтев тужилаца да им тужени надокнади трошкове овог управног спора, суд је имао у виду да су тужиоци имали трошкове у висини награде адвокату за састав тужбе, коју суд по основу Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рада адвоката (“Службени гласник РС” број 121/12) увећане за заступање три странке одређује у износу од 33.000,00 динара, као и трошкове на име таксе у износу од 390,00 динара, па је донео одлуку као у ставу другом диспозитива пресуде, сагласно одредби члана 153. став 1. Закона о парничном поступку. На досуђени износ на име трошкова је сагласно одредбама чланова 277. став 1, 278. и 324. Закона о облигационим односима (“Службени лист СФРЈ”, бр. 29/78, 39/85, 45/84 и 57/89 и “Службени лист СРЈ”, бр. 31/93, 22/99, 23/99, 35/99 и 44/99), досуђена и законска затезна камата у складу са одредбом члана 3. Закона о затезној камати (“Службени гласник РС”, бр. 119/12), и то од дана истека

рока за добровољно испуњење обавезе, који у овом случају износи 15 дана од дана пријема писменог отправка решења од стране туженог, па до исплате.

Суд је одбио захтев туженог за накнаду трошкова спора, обзиром на успех туженог у овој правној ствари, па је одлучио као у ставу трећем диспозитива пресуде, применом одредаба чланова 150. и 153. Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС”, бр. 72/11...55/14), које се у управном спору сходно примењују на основу одредбе члана 74. Закона о управним споровима.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 31.01.2019. године, 9 У. 16087/16

Записничар
Санда Грујић,с.р.

Председник већа – судија
Стево Ђурановић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

МД